FICŢIUNI 20:00

de Florin Pîtea

Contents

FICŢIUNI 20:00, de Florin Pîtea 1
Mica excepţie 3
Pentru tine 4
E-mail 5
Plimbarea de după-amiază 7
Deocamdată 8
Un loc liber 9
Ficţiuni 20:00 10
Dickţiuni 10
Manhattan 10
Rămăşiţe 11
Interviu 12
Telespectatorul 13
Focuri de artificii 14
Un tramvai numit spectacol 17
Noi apariţii editoriale 18
Fără mine 20
Să tragem spuza! 23
Schimburi 24
Dincolo de lege 26
Contacte 26

Mica excepţie

— Trebuie să faceţi o excepţie, insistă pământeanul mai tânăr.

— Domnule, legea e clară, îi răspunse iritat extraterestrul. Oricine scrie, tipăreşte, difuzează sau introduce ilegal publicaţii SF în sectorul nostru stelar e pasibil de pedeapsa capitală. Avem, în câteva mii de exemplare, proba materială că aţi încălcat această lege. V-am prins, v-am ars.

— Cunoaştem legea, interveni pământeanul mai vârstnic.

— Cu atât mai mult! Deşi necunoaşterea ei oricum n-ar fi

constituit o scuză.

— Însă venirea noastră nu are scop comercial.

— Doar nu vreţi să le faceţi cadou.

— Tocmai. Vedeţi, am primit un telefon la redacţie. Din Laponia.

— Gogoşi! pufni extraterestrul. Acum o să-mi spuneţi că era...

— La început nici noi n-am crezut. Zicea că a primit o mulţime de scrisori din sectorul ăsta stelar. Numeroşi... tineri concetăţeni ai dumneavoastră doreau numărul special, cadou de Crăciun.

— Pentru ei, revista noastră e... mai degrabă umoristică, explică uşor jenat cel tânăr.

— El a zis că are treabă destulă pe Pământ dar că ne împrumută sania să venim noi şi să împărţim cadourile. Am crezut că era o glumă şi chiar am râs, numai că după cinci minute ne-am pomenit cu sania la uşa redacţiei. Pe banchetă era şi o scrisoare pentru noi. Spunea că, la întoarcere, dacă pocnim din bici, renii or să depăşească viteza luminii şi ne vor duce acasă în săptămâna trecută, iar lui îi va rămâne suficient timp pentru turul de onoare.

— Ar însemna că astă seară sania e în două locuri diferite în acelaşi timp, clătină din cap extraterestrul. Cum îţi explici?

— Dacă am depăşi mult viteza luminii am ajunge pe vremea când trăia Albert Einstein, propuse cel tânăr. El ar şti să explice chestia cu sania.

— Mai degrabă ne-ar demonstra, zâmbind şi bătându-ne pe umăr, că nu am ajuns acolo deloc, ripostă cel vârstnic. Şi trebuie să ne întoarcem la redacţie ca să pregătim numărul următor al revistei.

— Nu vă faceţi probleme, interveni extraterestrul. Vom avea grijă să-l întâlniţi pe Einstein. Dacă există viaţa de după moarte.

— Nu suntem dornici să aflăm aşa repede dacă există sau nu, răspunse stânjenit cel vârstnic.

— Ar mai fi o problemă, continuă extraterestrul, prefăcându-se că n-a auzit ultima remarcă. Tradiţia, întărită de legislaţia în vigoare, cere ca muniţia plutonului de execuţie să fie achitată de condamnaţi.

— Nu plătesc nimic, zise ferm cel tânăr. Nu dau niciun ban. Nimic.

Pentru prima dată de când sania cu reni fusese capturată de crucişătorul intergalactic, iar cei doi pământeni aduşi în faţa comandantului, acesta din urmă părea descumpănit.

— Vă rog să aşteptaţi un moment. Am să cer instrucţiuni.

Rămaşi singuri, cei doi pământeni începură să se plimbe încoace şi încolo, îngrijoraţi. După câteva minute, extraterestrul reveni, afişând ceea ce îşi închipuia că ar fi un zâmbet călduros.

— Având în vedere necesitatea păstrării unor bune relaţii de vecinătate intergalactică, spiritul sărbătorii terestre a Crăciunului şi refuzul dumneavoastră de a plăti muniţia, sunt în măsură să vă anunţ că vom face într-adevăr o excepţie.

— Ne eliberaţi?

— Ca supremă dovadă de prietenie, vă vom împuşca pe cheltuiala statului.

Pentru tine

În fiecare zi aştept să vină seara. Peste zi sunt multe mărunţişuri de făcut, aşa că n-am timp să mă gândesc la tine. Pândesc bucăţile de lemn aduse de valuri, mai arunc un ochi la undiţe şi ţin de şase, să nu vină crocodilii. Mai pe la prânz, Bertha Bertha mă pune să curăţ peştii de solzi. Felceru' zice că n-ar trebui să mâncăm aşa ceva, că la câte toxine sunt în apă peştele e otravă. Nici pământul ăla în care-şi creşte ciupercile nu e mai curat, da' n-are rost să ne certăm cu el. Dac-ar fi s-o luăm aşa, n-am mai înghiţi nici aer, că şi-ăsta-i otrăvit.

Felceru' are multe idei. Lucrează tot timpul şi câteodată ies chestii interesante. Şi-a adus pământ cu găleata de pe mal şi creşte ciuperci. Şi-a făcut atelier. Are o arbaletă cu arcul din oţel pe care-a construit-o singur şi care-i mult mai bună împotriva crocodililor decât cângile pe care le folosesc ceilalţi săteni. A făcut şi o moară de curent, da' aia nu merge decât când bate vântul.

Câteodată mai stau prin atelierul lui, numai că dacă pierd prea mult timpu' p-acolo, nu mai am ce mânca sau cu ce face focul. În plus, pontonul meu e la marginea satului şi e mult de mers până la atelierul felcerului.

Bertha zice că dac-ar fi mai mulţi de-ăştia s-ar porni iar toată nebunia cu fabrici, poluare şi războaie. Că am ajuns să mai fim doar o mână de triburi lacustre din cauza a prea multe invenţii, şi că alte invenţii n-or să aducă decât alte nenorociri. Aşa o fi, da' becul pe care l-a legat felceru' la moara de curent luminează mai bine decât opaiţul Berthei, şi nici fum nu scoate.

Tot de la felcer am primit şi poza ta. A găsit-o plutind pe apă, într-o dimineaţă, când se ducea cu barca la un bolnav din alt sat. Mi-a

plăcut mult poza. În altă zi, când s-a dus la târg – e o adunătură de maghernițe, însă îi zicem târg – a venit cu un teanc de foi şi pe fiecare din ele era poza ta, ceva mai mare şi fără culori. Foile erau călduţe şi aveau un miros plăcut, care dup-aia s-a risipit.

Treaba cu foile s-a dovedit bună, fiindcă mai târziu am rămas fără poza în culori. Nici acum nu ştiu cum s-a întâmplat. M-am pomenit că n-o mai aveam, şi degeaba am căutat-o până mi s-a urât, că n-am mai găsit-o.

Am lipit toate foile pe tavan şi în fiecare dimineaţă mă trezesc sub privirea ta, şi parcă din acest motiv mă simt altfel.

Cam asta e. Aştept să vină seara. Cerul e întunecat şi mohorât, fără lumină, dar am răbdare până noaptea târziu. Câteodată, când am noroc, văd un oraş plutind la mare înălţime, plin de lumină şi strălucire. Felceru' zice că astfel de oraşe sunt construite şi locuite de oameni, numai că sunt rezervate celor foarte bogaţi. Dacă-i spun că o să strâng blăni de nutrie şi de castor, să ajung bogat şi să locuiesc în oraşele zburătoare, îşi drege vocea şi schimbă vorba.

Le aştept seară de seară şi caut să disting turnurile zvelte, luminile, platformele, motoarele care le poartă prin cer. Oamenii mai bătrâni îmi povestesc despre stele, numai că eu n-am văzut stele niciodată. Oraşele zburătoare sunt singurele stele pe care le-am văzut vreodată.

Deşi n-am cum să-mi dau seama, încerc să ghicesc în care din oraşele zburătoare locuieşti. Îmi închipui mereu altceva despre tine, despre viaţa pe care-o trăieşti acolo sus, şi totul e plin de lumină, de culoare, numai faţa ta e în alb şi negru.

Când plouă, din chipurile tale se scurg lacrimi şi parcă ai vrea să-mi vorbeşti, numai că ne desparte o distanţă prea mare. Atât de mare că n-o pot traversa.

Aş vrea să-mi amintesc culoarea ochilor tăi.

Măcar atât.

E-mail

EMMA

Vă amintiţi de Emma?

Cu câtva timp în urmă, poate a trecut prin oraşul dumneavoastră sau poate aţi dus-o cu maşina o bucată de drum. Emma călătorea cu autostopul, urcând spre nord primăvara şi

întorcându-se în sud odată cu venirea toamnei. Purta părul lung şi era îmbrăcată cu o jachetă Lee şi blackjeans decoloraţi. Sigur aţi întâlnit-o.

În raniţă ducea un laptop din ultima generaţie şi-un modem Hitachi cu acces la reţeaua de telefonie celulară. Avea memorie bună în ce priveşte numerele cărţilor de credit. Folosea memoria şi laptop-ul ca să-şi cumpere cele necesare pe cheltuiala altora. Unii numesc asta furt, alţii o numesc crimă. Pentru ea era o necesitate, judecând după conţinutul listelor de cumpărături.

Poate şi dumneavoastră aţi făcut asta măcar o dată în viaţă. Majoritatea abonaţilor o fac frecvent.

Emma avea încă un obicei. Intra în biserici în timpul slujbei religioase şi, dacă i se dădea cuvântul, spunea: "Am ascultat mult prea multe vorbe. A venit vremea să ascultăm tăcerea."

Poate nu este discursul cel mai supărător din câte aţi auzit. Membrii sectei Mântuirea Ariană din San Diego, So. Cal., l-au găsit destul de supărător ca s-o crucifice pe uşa unui garaj în data de 22 aprilie 2005. Pentru mai multă siguranţă, i-au injectat şi o supradoză de Instant Hell, un smart drug care-şi merită numele.

Emma a existat cu adevărat. Pentru ca memoria ei să nu se şteargă, vă rugăm să multiplicaţi şi să difuzaţi programul Emma.

Vă mulţumim.

APEL CĂTRE ABONAŢII REŢELELOR PUBLICE

V-a parvenit Emma?

Cu câtva timp în urmă, spaţiul informatic destinat poştei electronice a fost invadat cu un echivalent al scrisorilor din lanţul Sfântului Anton. Acest fenomen, analog programelor virus, şi-a făcut apariţia în Europa la sfârşitul secolului al XIX-lea. În ţările nordice e cunoscut drept lanţul Sfântului Iuda – protectorul cauzelor disperate. Sigur l-aţi întâlnit.

Scrisoarea de acest fel promite mari realizări cu condiţia să fie multiplicată şi difuzată. Pe cei care refuză acest lucru îi ameninţă cu accidente şi nenorociri. Aceia care multiplică scrisoarea sunt de obicei persoane dezechilibrate, cu tendinţe sadice, judecând după conţinutul mesajului.

Poate şi dumneavoastră aţi primit programul Emma cel puţin o dată. Majoritatea abonaţilor îl primesc frecvent.

Emma este o formă mai blândă a lanţului Sfântului Anton. Circulă numai prin poşta electronică şi nu conţine ameninţări. Prezită

povestea patetică a unei autostopiste imaginare care combină predicile minimaliste cu infracţiunea prin computer.

Poate nu este epidemia informaţională cea mai supărătoare din câte aţi întâlnit. Partea care impresionează firile mai slabe este privitoare la membrii sectei Mântuirea Ariană din San Diego, So. Cal., care ar fi crucificat-o pe această Emma pe uşa unui garaj în data de 22 aprilie 2005. Menţionăm din sursă autorizată că secta Mântuirea Ariană nu are membri în San Diego, So. Cal., nu foloseşte drogul Instant Hell şi nu-i crucifică decât pe membrii săi, la cererea acestora.

Emma n-a existat niciodată. Pentru ca flagelul acesta să fie eradicat, vă rugăm să ştergeţi şi să distrugeţi programul Emma.

Vă mulţumim.

Plimbarea de după-amiază

Îmi place tare mult să mă plimb. Locuiesc în Piaţa Iancului şi, de câte ori am la dispoziţie câteva ore liber, plec la plimbare prin oraş. Astăzi am de gând să merg pe jos până obosesc.

Merg pe bulevardul Carol, printre arcologii art-nouveau din sticlă şi fier forjat. Unele dintre ele sunt centre comerciale, altele adăpostesc firme pentru consultanţă juridică sau companii producătoare de software, iar altele servesc drept locuinţe. Oricum, toate sunt pline de verdeaţă şi de lumină.

După un timp, ajung lângă Institutul de Construcţii, o impunătoare clădire modulară ale cărei inteligenţe artificiale comunică permanent cu alte instituţii de învăţământ de pe întregul glob. Anual, Institutul pregăteşte pentru doctorat candidaţi care au absolvit la universităţi prestigioase precum Stanford sau Massachussets Institute for Technology, dar doresc să-şi continue pregătirea cu cei mai competenţi profesori.

Îmi continuu plimbarea, aruncând priviri distrate în vitrinele aranjate cu gust ale magazinelor. Sunt ani de când francezii şi italienii încearcă să ne concureze creatorii de modă, însă mă tem că mai au de învăţat.

Ajung la Biserica Armenească, ale cărei ziduri sunt admirabil protejate sub un strat subţire, transparent şi ultrarezistent din răşini sintetice. Dincolo de intersecţie se ridică Centrul Xerox pentru Europa de Est, a cărui redecorare tocmai s-a încheiat.

La această oră a după-amiezii traficul este lejer. Pe lângă mine trec alene vehicule elegante, confortabile şi nepoluante, produse de

ultimă oră ale tehnologiei româneşti pe care concernele germane şi japoneze se străduiesc zadarnic să le întrecă. Deşi am un Lynx Vector produs la Piteşti, prefer să mă plimb pe jos, ca marea majoritate a bucureştenilor, de altfel.

În faţa mea se iveşte Piaţa Universităţii cu tradiţionalul său loc pentru dezbateri publice. De o parte a pieţei se înalţă Teatrul Naţional, înconjurat de verdeaţă şi încoronat de holograme cinetice. De cealaltă parte se ridică bătrâna Universitate, căreia cei mai buni reprezentanţi ai şcolii româneşti de restauraţie i-au redat toată strălucirea şi frumuseţea de odinioară. În fundal, placat cu sticlă reflectorizantă de culoarea bronzului, Intercontinentalul îşi aşteaptă oaspeţii. În această seară urmează să aibă loc un bal de binefacere la care vor participa industriaşi, bancheri, diplomaţi, politicieni şi stele ale muzicii româneşti ale căror nume apar frecvent pe copertele revistelor şic din întreaga lume. Fondurile colectate la acest bal vor servi la ajutorarea copiilor săraci din Beverly Hills.

Pe bulevardul Bălcescu sunt situate sediile unor companii multinaţionale controlate de puternicul capital românesc. Clădiri enorme, de un desăvârşit bun-gust, sunt aliniate de o parte şi de alta a acestei artere cunoscute în întreaga lume. Zilnic, deciziile care afectează economii întregi sunt luate aici, pe bulevardul Bălcescu.

Las în urmă cu părere de rău Piaţa Romană cu hologramele ei publicitare, cazinourile şi cabaretele care atrag anual milioane de turişti, şi pornesc agale pe bulevardul Ana Ipătescu. Aici circulaţia e ceva mai molcomă, iar sediile multinaţionalelor sunt înlocuite de fermecătoarele fantezii arhitectonice, expresie a gustului elitei bucureştene. Fiecare vilă, fiecare clădire e o bijuterie arhitecturală, o demonstraţie de stil, o încântare a ochiului. Chiar ieri s-a anunţat că Bill Gates a încercat să-şi achiziţioneze un imobil pe bulevardul Ana Ipătescu, dar nu şi-a putut permite să plătească preţul cerut.

Din grădini se revarsă mirosul îmbătător al florilor şi, din loc în loc, de la uşi deschise către săli de bal se aud frânturi de vals. Familii îmbrăcate în ţinută de seară se plimbă încet, conversând cu voce joasă.

Când ajung în Piaţa Victoriei, mă uit la ceas şi constat cu părere de rău că am întârziat. Deschid în aer meniul DREAMWORLD şi apăs suprafaţa pe care scrie OUT.

Dezbrac costumul de date, împachetez instalaţia pentru realitate virtuală într-o valiză din lemn, cu lacăt, şi-o ascund la locul ei,

sub pat. Îmi pun vesta antiglonț, iar pe deasupra trag salopeta, după care îmi pun masca de gaze. Salt târnăcopul pe umăr și ies din garsoniera confort patru.

Printre ruine și maldăre de gunoaie, mă îndrept către Piața Iancului. Lucrez în schimbul trei, ca săpător-adjunct – post pentru care am dat o șpagă grea.

Bine că mi-a trimis frate-meu instalația asta hoață din Germania. Și mai am un motiv de mulțumire. Săptămâna viitoare ne dă salariile indexate. Cu ce mai am acasă, pus deoparte, voi putea să-mi cumpăr o pâine întreagă.

Abia aștept.

Deocamdată

Sunt un om fericit. Altfel nici nu s-ar putea. Trăiesc într-o lume curată, fac progrese în carieră și nu duc lipsă de nimic.

Toți suntem fericiți, acum. Ajustori, analiști ai sistemelor, surferi ai curenților de date, vânători de fantome informatice. Cu toții îngrijim acest sistem imens al inforețelelor care cresc, se dezvoltă, uneori se războiesc sau se anihilează. Noi ajustăm, analizăm, corectăm. E o competiție strânsă.

Dacă nu suntem pretenționși, putem accepta ideea că inforețelele sunt o formă de viață. Sau aproape. E greu să definești entitățile care compun această specie, sau să le delimitezi cumva. Vechile criterii fizice nu operează.

Pentru rețele reprezentăm echivalentul unor microorganisme simbiote. Îndeplinim roluri aparent mărunte, însă vitale pentru sisteme.

Sigur, nu numai noi schimbăm rețelele. Și rețelele ne schimbă pe noi. Fluxul tehnologic a pătruns în anatomia umană, și o modifică de multă vreme. Nu la scară macroscopică, însă în mod semnificativ.

Îmi place să cred că ceea ce fac în timpul zilei este necesar, că toată activitatea mea are importanță. Sigur, multe dintre sarcinile mele pot fi îndeplinite de milioane de ori mai repede de către rețelele bionice. Prefer totuși să nu mă gândesc la asta.

Iar noaptea, după ce adorm, cibersonde subțiri și agile ca niște vipere mi se înfig în mufele craniene, accesând prin biocipuri impulsurile că-mi străbat cortexul de-a lungul sinapselor. Inforețelele flămânde îmi absorb visele, ale mele și ale celorlalți oameni, căutând să

ne cunoască mai bine, sau să se distreze, sau să ne copieze cumva, sau să se joace, sau să-şi trateze complexe pe care nici măcar nu ni le putem imagina.

Căci în reţelele semivii, autoreproducătoare şi superinteligente nu se poate naşte miracolul viselor.

Deocamdată...

Un loc liber

Dragă nepoate,

Mi se pare mai comod să-şi las mesajul în acest fişier, mai ales că medicul mi-a zis că n-o mai duc mult. Poate nici n-am să te văd când vei ajunge aici, în L5.

Te vei numi John Chen şi vei fi al cincilea care va purta acest nume. Nu-ţi fă griji în privinţa fizionomiei. Te-am selectat dintre 2588 de nepoţi, veri şi rude colaterale. Semeni foarte bine cu mine. Un văr al meu care lucrează în administraţia staţiei orbitale va face ajustările necesare în băncile de date. Fără asemenea ajustări, John Chen ar fi bicentenar.

Ţi-am lăsat biosofturi cu gramatica şi vocabularul limbii engleze, precum şi tot ceea ce va trebui să ştii în relaţia cu autorităţile staţiei. Pentru început, ar fi bine să menţii aceste relaţii la un nivel minim, până când vei fi capabil să-ţi joci rolul în mod ireproşabil. Caracterul închis, autosuficient al cartierului chinezesc din L5 te va ajuta mult în privinţa asta.

În ultima parte a secolului al XIX-lea şi de-a lungul secolului al XX-lea am folosit acest mijloc pentru a ne stabili în cele două Americi şi în Australia. Adesea am făcut munci ingrate sau istovitoare, precum construirea căilor ferate, dar am reuşit prin răbdare, perseverenţă şi umilinţă acolo unde alţii, trufaşi şi încrezuţi, au dat greş. Şi ori de câte ori unul dintre noi a murit, o rudă săracă a fost chemată din China să-i ia locul. În secolul acesta, chinezii stabiliţi în staţii orbitale şi-au chemat rudele sărace din America şi Australia. Cu timpul, până şi noţiunea de sărăcie se mai schimbă.

Numai că familia noastră înţelege mai bine conceptul acesta. Ştim că mergeai la serviciu pe bicicleta cumpărată în rate şi că rareori mâncai mai mult de un bol de orez pe zi. O combinaţie fericită a genelor ţi-a oferit ceea ce n-ai îndrăznit niciodată să visezi: paşaportul către o staţie orbitală. Când va veni vremea, nu uita să oferi la rândul tău această şansă altcuiva.

Cunoşti proverbul: "Oriunde există un loc liber pe lume, el va fi ocupat de chinezi." Dar nimeni nu ne obligă să ne limităm la o singură planetă când Universul conţine un număr infinit de lumi.

Ficţiuni 20:00

În pragul noului mileniu, realizatorii emisiunilor de ştiri au înţeles şi acceptat în sfârşit că ceea ce prezentau pe posturile multimedia nu avea nici urmă de legătură cu realitatea. Prin urmare au înlocuit titlul "Ştiri" cu mult mai adecvatul "Ficţiuni" pentru emisiunea difuzată zilnic la ora 20:00.

Dickţiuni

La început a fost camera obscură, cu o gaură în zid prin care lumina se târa ca să împrăştie pe peretele opus miniaturi răsturnate ale lumii de afară. Apoi a fost cinematograful, unde oamenii plăteau ca să intre. Ecranele s-au făcut mai mici şi le-au invadat locuinţele, iar pe urmă imaginile s-au făcut şi mai mici şi-au încăput pe dosul ochelarilor. Apoi lasere incredibil de subţiri le-au scris oamenilor imagini minuscule pe retine.

În cele din urmă, cuplarea sistemului nervos central la reţeaua informatică a trimis goana bezmetică a imaginilor direct în creier, în centrul văzului, şi-a suprapus nenumărate secvenţe fantomatice peste viziunea lumii exterioare, estompând treptat graniţa dintre ficţiuni şi realitate.

Cândva, cu mult timp în urmă, au existat întrerupătoare pentru ca oamenii cu ochii arşi să poată înlocui imaginile cu bezna odihnitoare, măcar o vreme. Dar constructorii le-au eliminat de mult şi nimeni nu-şi mai aminteşte de ele.

Manhattan

Închipuiţi-vă cea mai nenorocită zi din viaţa unui preşedinte. Aşa. Acum înmulţiţi cu şapte. Pardon, cu opt. În felul ăsta veţi avea idee prin ce-am trecut în ultimul timp. Şi încă nu s-a terminat.

Orbitalii s-au inspirat din Luna e o învăţătoare aspră de Robert Heinlein. Adică au bombardat oraşele terestre cu meteoriţi. Mă rog, asta a fost la început, în prima zi adică, pentru că după aceea s-au petrecut alte lucruri, mult mai neaşteptate. Şi mai neplăcute.

Atunci, în primele ore, am apărut la tv şi m-am adresat întregii ţări (pe atunci mai era încă o singură ţară). Probabil cei care priveau

au schimbat canalul, însă, oricum, a fost ultimul lucru pe care l-am făcut oficial în calitate de Preşedinte. Mi-aş da demisia dacă aş crede că asta ar îmbunătăţi situaţia cât de puţin. Dar nu sunt atât de naiv ca să cred aşa ceva.

În momente de-astea, oamenii încep să se gândească la cu totul altceva. Spre exemplu, eu unul aştept ca dintr-o sticlă destupată să se ivească un duh care să schimbe tot coşmarul ăsta într-un Watergate liniştit, de modă veche. Numai că, până acum, din câte sticle am destupat, niciuna nu conţinea vreun spirit.

Tocmai încercam cu încă o sticlă – nu se ştie niciodată – când uşa Biroului Oval se deschise. Un subsecretar de stat se holbă într-acolo peste umărul meu, apoi îmi luă paharul, îl dădu de duşcă şi-şi mai turnă unul. M-am întors ca să văd ce-l speriase atât de tare.

Era o delegaţie de indieni, îmbrăcaţi de-ai fi zis că evadaseră dintr-un muzeu de antropologie, cu excepţia unuia care purta costum gri de croială italiană şi servietă diplomat.

— Howgh! le-am zis, într-un acces de inspiraţie.

Felul în care au continuat să privească tapetul prin mine mi-a sugerat că nu prea apreciaseră gluma. Mi-am aranjat nodul cravatei, mi-am închis haina şi m-am instalat la birou, purtând faţa competent-responsabilă numărul 3.

— Domnilor, vă aflaţi în faţa Preşedintelui. Fuga de răspundere se opreşte aici.

Una dintre căpeteniile indiene începu să vorbească. M-am simţit de parcă aş fi privit o versiune a filmului Dansează cu lupii căreia cineva îi ştersese titrajul. Pe urmă un altul se îndură să traducă.

— În 1626, după cum socotiţi voi anii, căpitanul olandez Peter Minuit a cumpărat de la indieni insula Manhattan. Dorim s-o răscumpărăm.

Nu prea reuşeam să-mi imaginez ce ar fi putut face cu ea, însă nu doream să-i descurajez pe investitori. Căpetenia vorbi din nou, urmată de dublarea nesincronizată.

— A plătit pentru ea echivalentul a 24 de dolari în mărgele de sticlă. În mod simbolic, vom plăti acelaşi preţ.

Era mult, având în vedere cum aranjaseră orbitalii New York-ul şi zonele învecinate.

— Tot în mărgele de sticlă.

Am ridicat din umeri. Ce mai conta, la urma urmei? Indianul în

costum scoase din servietă actele de vânzare-cumpărare. Din felul cum erau formulate clauzele, mi-am dat seama că studiase dreptul la Harvard.

După ce am semnat, mi-au pus în palmă o pungă din piele legată cu şiret. Am scuturat-o, şi din ea au căzut trei mărgele minuscule.

— Hei, staţi aşa! În 1626, strămoşii voştri au primit mult mai multe mărgele!

— Domnule Preşedinte, se întoarse din uşă cel cu servieta, dumneavoastră nu ţineţi cont de efectele inflaţiei asupra dolarului.

Rămăşiţe

În ultimul timp, piaţa a fost invadată de opere de artă din rămăşiţe. Indiferent din care cultură non-umană faceţi parte, vă doriţi aşa ceva. Sunt minunate, ieftine şi uşor de procurat. Rămăşiţele sunt principalul nostru produs de export.

Le-aţi văzut expuse în vitrine, le colecţionaţi sau le oferiţi cadou (în cazul în care cultura dumneavoastră cuprinde conceptul). Unele rase le găsesc întrebuinţări care ni se par stranii. Important e că le cumpăraţi şi le plătiţi cu energie, materii prime şi informaţii. Astronave de construcţie non-umană se acuplează cu staţiile orbitale circumterestre şi pleacă încărcate cu colaje menite să trezească fiorul estetic. Iar jos, sub norii otrăviţi, excavatoare-robot sapă în nenumăratele straturi de gunoaie. Tuburi-aspirator se plimbă flămânde pe deasupra mormanelor proaspăt excavate, înghiţind de-a valma metal, mase plastice şi cioburi de sticlă rotunjite şi tocite de vreme. Uneori tuburile se înfundă, suferind parcă de parodia anorganică a aterosclerozei. Atunci tehnicienii umani intră în panică. Producţia stagnează. Se reziliază contracte. Trebuie plătite despăgubiri.

Şi procesul se reia, şchiopătând, transformând rămăşiţele generaţiilor trecute în artefacte cerute de o întreagă galaxie. Pentru că toate aceste resturi care acoperă continentele, într-un relief nou, haotic, care l-a înghiţit de mult pe cel vechi, sunt ultima noastră monedă de schimb. Ultima materie primă. Ultima resursă.

O resursă epuizabilă.

Interviu

Osteofonul îmi umple ţeasta cu vocea sintetică a unui IA din

administraţia publică. Am pierdut de mult socoteala zilelor pe care le-am petrecut răspunzându-i la întrebări.

— "*Eu sunt făptura şi creatura Împăratului cel Veşnic, sunt o grădină plină cu roade, plină cu pomi*."

— *Otia Imperalia*, citată de Umberto... de Ana-Maria Negrilă. "Când îngerii se prăbuşesc".

— "*Fericire pentru toţi, pe gratis, şi hai să nu plece nimeni supărat*!"

— Ultima frază din Picnic la marginea drumului de Arkadi şi Boris Strugaţki.

— "*Dacă vreţi profituri, trebuie să guvernaţi*."

— Paul Atreides citându-l pe împăratul-padişah Shaddam IV, în Dune de Frank Herbert.

— "*Cum mâine-i Sfântul Valentin, / Din zori voi aştepta / La geamul tău, căci vreau să fiu / Eu, Valentina ta*."

— Ofelia, în *Hamlet, prinţul Danemarcei* de William Shakespeare, actul IV, scena 5, citat de Silviu Genescu în "Varianta Shakespeare".

— *Cum începe ultimul capitol din Ubik*?

— "Sunt Ubik. Am fost, înainte ca Universul să fie. Am făcut sorii. Am făcut lumile. Am creat vieţuitoarele şi locurile în care trăiesc; le-am dus acolo, le-am aşezat acolo. Ele merg unde vreau eu, fac ceea ce zic eu. Sunt cuvântul şi numele meu nu e rostit niciodată. Numele care nu e cunoscut de nimeni. Mi se spune Ubik, însă acesta nu e numele meu. Sunt. Voi fi veşnic."

— *Ce scria pe Inelul Unic*?

— O inscripţie cu caractere elfice, în limba orcilor. Traducerea este: "Un Inel să le conducă, Un Inel să le găsească, / Un Inel să le aducă şi în beznă să le-oprească."

— *Aşteptând în Ghermana, capitolul 6, prima propoziţie*.

— "A fost o zi de tot rahatul."

— "*N-a mai văzut-o niciodată pe Molly*."

— Ultima propoziţie din Neuromantul.

— *Jubal Harshaw*.

— Avocat şi medic. Personaj principal în *Străin în ţară străină* de Robert Heinlein.

— *Ce reprezintă 451 Fahrenheit*?

— "Temperatura la care hârtia din care sunt făcute cărţile ia foc

şi se mistuie..."

— *Felicitări. Ai răspuns corect la 95% din întrebările puse. Administraţia acceptă să te angajeze în serviciul public. De mâine eşti pompier*.

Telespectatorul

Petrecea mult timp aşezat în faţa televizorului, schimbând canalele, privind, ascultând. Ecranul îi revărsa în minte ştiri în germană, franceză, japoneză, engleză... Începuse să înţeleagă rusa şi italiana. Stătea acolo ore de-a rândul, urmărind jurnalele televizate.

Când nu privea televizorul se întâlnea cu alţi oameni. Stăteau de vorbă multă vreme, şi se despărţea de ei cu senzaţia că discuţiile nu ajută la nimic. Din anumite motive, nu-şi întreba interlocutorii dacă şi ei aveau aceeaşi senzaţie. Noaptea târziu urmărea iar ştirile, prezentate de crainici care, spre deosebire de el, dormeau mai mult şi arătau mai odihniţi.

Pe ecran începeau să defileze atentate, lovituri de stat, demonstraţii reprimate şi războaie. Multe războaie. Unele civile, altele nu. Cel mai mult îl impresionau şirurile de refugiaţi, uneori flămânzi, alteori lipsiţi de adăpost, dar întotdeauna survolaţi de elicoptere militare. Câteodată elicopterele deschideau focul.

Din când în când se întreba care dintre ştiri erau adevărate şi care fictive. Îi era destul de greu să-şi dea seama. După ce treceau prin filtrele mass-media, informaţiile păreau să-şi piardă legătura cu realitatea.

Îl copleşea adesea sentimentul neputinţei şi încerca fără succes să se amăgească, spunându-şi că dacă ar fi ocupat un post cu putere reală de decizie ar fi putut încerca să aplaneze conflictele.

Era cel din urmă preşedinte al Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Focuri de artificii

23 Decembrie

Dragă Jurnalule, eu şi şi toată familia mea îl aşteptăm pe Moş Crăciun şi ne pregătim. Îl aştept de mult, daia am fost la şcoală şam învăţat cât de taream putut, dae greu de tot în clasantâi şi dacă erea după minei scriam lui Moşu sămi aducăn dar, adică nu sămi aducă ci sămi ia ceva. Nu numa mie că nus egoist, aşa manvăţat Mama căe frumos sămpart şi cu alţi copii cum fac cu pacheţelu demâncare dela

şcoală pe carel împart cu Johan. Aşa că dacă erea după minei scriam lu Moşu să ia Şcoala, nu numa pasta unde mă duc cu Johann ci şi pe toate şcolile să fie toţ copiii fericiţi că envacanţă permanent, adică totimpu.

Da Moşu numa ţaduce, nuţi ea, aşa că lam rugat să miaducă lumânărele colorate de ceară din toate culorile şaşa frumoase cum amavut anu trecut, da sau ars încet câte puţin în fiecare seară până na mai rămas decât neşte căpeţele mici, şi lam întrebat pe Tata Tati, dacă lumânările e coloraten toate culorile de ceard toate cu galben şi nue flacăra de culoarea lumânării.

Tata a râs şea zis că osă aflu la şcoală cum e cu chimia şicu arderea, abea aştept, da pânajungem la chimia aia osă treacă o Groază de timp şi nu ştiu dacă mai am răbdare pânatunci, fincă trebe sănvăţ întâi să scriu bine şalte lucruri la felde grele pe lângă care chimia aia eun fleac.

24 Decembrie

A fost aşa frumos în searasta şam împodobit bradu şam primit lumânărele dalea colorate egzact cum vroiam. Tot galben ard toate, chiar dacăs de toate culorile, das frumoase. Mama a stins luminile şau rămas numa lumânărelele careardeau în brad şi luminau frumos şi făceau umbre, după caream cântat colinde şi şin Latină.

Da pe urmă Johann carea fost în vizită lanoi ma luat la el şi mea arătat ceavea în bradului.

Dragă Jurnalule, Johan are de la Moşu ceva aşa fain cum nai mai văzut. În loc de lumânărele ca toţ copiii, Johann are neşte vergeluţe aşa ca nişte sârme subţiri pe care leaprinde Doamna Muller cuchibrit şi careard ca nişte steluţe frumoase, cam ca fitilu de la dinamita din deseneleanimate dela cinema din programu de matineu lacare ne duce Tati dimineaţa cân suntem în vacanţă ca acuma.

Johan azis că steluţeles mai frumoase ca lumânărelele şi eu am zis că steluţeleard mai repede şi că lumânărelele ţin până dupe Anu Nou şis frumoase şi stinse căs colorate de ceară lucioasă, păi dupe cea ars o vergea deaia rămâne cenuşie şiurâtă. Da când amajuns acasă şinainte săşi dea Tata seama şi sămă trimită la culcare mam mai uitat la lumânărele. Ştie Johann ceştie. Când arde, o artificie deaia e cao Ploaie destele din poveşti.

25 Decembrie

Azi am fostafară cu Johan și iam arătat cum se faceo chestie mai fainâ casteluțele lui, co facem noi înloc să neuităm laea. Iam arătat că facem o Pocnitoare co cheie dela dulap șun cui și gămălii de chibrite pe care le bagin gaura din cheie și pui cuiul șarunci cheian sus și cân cade face Poc și nui ca steluțelealea care ard odată și gata. Pocnitoarea cu cheia ofaci de câte ori ai chef, numa chibrite să ai.

Pe urmă Johann a vorbit cun Nene care avea o tăviță cu tofelu de chestii și cânavenit a zis că să nu mai prăpădim chibritele că uite cea adus. Era ca niște boabe și le dai foc și learunci și fac Poc mult mai tare ca pocnitoarea cu cheia. Așa tare caieșit Domnu Muller lanoi în papuci șa zis că nici de Sfântu Crăciun nau o clipițică de liniște din cauza împieliților de copii, Doamne iartămă.

Când mam întors în casă ma certat Mama că de ceam luat chibriturile și ea cu ceaprinde focula bucătărie. Pe urmă ma certat Tata cam plecat afară cu cheia de la dulapu cu șnaps șa rămas dulapuncuiat. Lu Mama iam zis că nea trebuit chibritele ca să ne jucăm dea Fetița cu Chibrituri, da lu Tata nam mai avut ce săi zic, că Domnu Hans Christian Andersen na scris și Fetița cu Cheia dela Dulap.

26 Decembrie

Azi am dus pușculițan beci pe furiș șam spartontro cârpă să nu facă zgomot și de banii ăia lam întrebat pe nenea ăla ce mai avea nafară de pocnitori. Am luat niște chestii care leaprinzi și țâșnesc cu flacără colorată și neam dus cu Johann mai încolo la capu străzii șam tras cu artifici dastea. Fiecare era colorată altfel și flacăra era albastră sau verde sau roșie sau galbenă, nu numa galbenă ca la lumânărele. Cum or fi făcute, că dacaflăm putem să ne facem câte vrem, nu să mai așteptăm până se umple pușculița ca să le luăm de la nenea ăsta.

27 Decembrie

Mau pus la program de citit șam stat aproape toată ziuan casă cu nasun carte când era așa frumos afară șalți copii se jucau cu zăpadă. Nu știu la ceo folosi cititu ăsta, că Robinson ăla nu prea umblă cu pocnitori și cu flăcări colorate, sau cel puțin na umblat în primele patru pagini. Da seara cândân sfârșit am ieșit Johann avea niște artificii mai mari co groază de scântei. Ereau parcă mai colorate și degeaba lam întrebat de unde lea luat că na vrut sămi zică și mie. Da tot aflu cum sunt făcute până la urmă.

28 Decembrie

Crecă mă iubește DoamneDoamne că azi amavut cel mai mare noroc din viața mea. Dimineațam fost lângă Biserică să ne batem cu zăpadăn curte, că nu era nimeni să ne zică să mai terminăm odată cu gălăgia cum e la noi pe stradă, și deacolo neam dus pe deal șam dat peste meletari careavea liber. Unu co mustață rară neantrebat ce nea adus Moșu, noi iam zis de pocnitori, șunu cu urme de vărsat de vânt a zis că pentro țârică de șnaps ne dă el pocnitori cum nam mai văzut.

Așa căn seara asta Tati și Mami sau dus la sora Bunicii cu cozonac săi facă vizită, eu leam zis că mă culc devreme căsobosit șau plecat fără mine. Pormă am turnat nițel din fiecare sticlă de la Tata din dulap întro sticluță și nu cred săși dea seama cam completat cu apă ca să fien sticle cât erea.Am fost cu Johan și iam dat sticluța lu soldatuăla carea venit la gardu unității și nea dat un tub de carton roșu la carea zis no, Asta petardă.

Lantoarcere iam dat foc șa ars așa co flacără Vie șa făcut fum ca la vapor, mai rău de vreo mie de ori decât pipa lu Tata, da flacăra a fost cum nu mai făcuse nicio petardă sau artificie. Mari Meșteri ofi ăi carea făcuto. Am ținut tubuăla pe rând și eu și Johan, măcar că făcea atâta fum, și pânla urmă a ars aproape detot și frigea așa ca trebuit să laruncăm în zăpadă să se stingă.

Când amajuns acasă, abia mam băgat împat și Mama cu Tata au și venit. Mama a zis când ma pupat de noaptebună că ce miroase ăsta micafum, da Tata a zis căi prea mic să sapuce de fumat de la vârsta asta și probabil a stat prea aproape de focul dinsalon să sencălzească dupatâta zbenguială prin zăpadă.

29 Decembrie

Johann șa spart șiel pușculița șa cumpărat un tubușor lung, ascuțit laun capăt, pe care lam aprins șa făcut țuști în sus și Poc cu scântei cao crizantemă mare roșie peste stradă. Mamă cumor fi făcute tubușoareleastea caș pune și eu să țâșneascașa, da unusănătos, să facă scântei multe. Dadădata asta nea prins Tata și nea urecheat pamândoi că de ce ne ținem de prostii și pe Johan la trimis acasă și pe minea zis că mă punen genunchi pe Coji de Nucă să citesc din cartea de rugăciuni, că lui DoamneDoamne nui plac băieții neastâmpărați. Mam prefăcut că citesc din Psalmii ăia, da mă gândesc cum o fi fost făcut tubulețul de

sadus ţuşti în sus aşa de repede, şi câde sus ar putea să se ducă. Sigur e o şmecherie.

31 Decembrie

Azi am făcut un tub ca ăla da mai mare de carton şi cu lipici, cu măciulii de chibrite şi toate pocnitorile care leaveam şi Johann ma ajutat şi el cu toate steluţelealea şi toate petardele care leavea. Am făcut tubun beci, cu toate căera cam frig acolo, da a ieşit mai mare decât ăla pe care la adus Johann alaltăieri. Vreau să văd cât de departeo merge dacă are toate asteanăuntru tubu.

1 Ianuarie

A ieşit rău. La doişpe noaptea când toţi cântau şi şi beau şampanie, Johan şi cu mineam ieşit pe furiş şam dat foc la tub şi sa dus ţuştin casa de vizavi în zid şa făcut Poc cu scântei în toate părţile. Au sărit toţi la geamuri să vadă cea fost şi Domnu Muller sasupărat rău, şi şi vecina de vizavi era speriată că dacăi lua casa foc.

Tata ma pedepsit rău de tot şa zis că o lună nu mai ies din casă că nu mai am voe, ceacenseamnă aproape toată viaţa. A zis să meditez bine şi să eau o hotărâre pentru Anul Nou, că cei prostia asta cu tubu zburător şo să dau foc la ceva pânla urmă dacă mă mai ţin mult de tâmpenii dastea.

Mam gândit şam luat o Hotărâre. O să fac un ditai tubu de tablă sau ceva să fie mai rezistent şo săl fac cu multe scântei şi flăcări, a mai tare artificie care sa făcut vreodată. Văd eu cum. Şo să zboare departe pânăn Stele, sau pânăn Lună, sau măcar până la Londra, carei cam la fel dedeparte ca şi Luna, că doar de unde stăm noi Luna se vede, da Londra ba. O să le arăt eu lor. Dacă nu, să numi spună mie Hermann Oberth.

Un tramvai numit spectacol

Salut, salut, bine te-am găsit!

Domnule, mulţumesc mult de tot pentru invitaţie. Mi s-a părut o idee nemaipomenită să organizezi un spectacol de teatru într-un tramvai. Abia aşteptam să văd cum o să fie, şi pe cuvântul meu că am fost impresionat.

În primul rând mi-a plăcut ideea de a costuma actorii ca pe nişte oameni obişnuiţi. I-ai instruit să circule printre spectatori, să urce şi să coboare printre călători în staţii, ce să spun, practic mi-a fost imposibil

să-mi dau seama care erau de fapt actorii. Extraordinar ca efect dramatic. Simbolic pentru starea de confuzie a cetăţenilor de rând din societatea noastră, foarte simbolic. Şi ai şters diferenţa tradiţională dintre public şi scenă, ai făcut ca spectacolul să fie mult mai apropiat, mai personal.

Mi-a plăcut şi scenariul, cu tot felul de replici robuste, realiste, ca-n viaţă, fără false pudori. N-au lipsit nici clasicele „Dă-te, dom'le, mai încolo!" şi „Dacă nu-ţi convine, cucoană, ia-ţi maşină mică!" Firește, în contextul unui spectacol dramatic, toate replicile aveau parcă altă semnificaţie, un simbolism aparte.Domnule, şi, apropo de simbolism, ce impact nemaipomenit a avut scena aia cu controlorii, când au început să-i intimideze pe călători, să le ceară biletele la control şi să împartă amenzi în dreapta şi-n stânga! Ce happening! Ce interacţiune! Ce satiră socială inteligent mascată despre formele pe care le iau relaţiile de putere!

Mi s-a părut extraordinară şi interacţiunea pe mai multe niveluri cu publicul. Excelentă ideea cu prestidigitaţia, interacţiunea fizică, domnule, ca o compensaţie pentru amorţeala provocată de mediile audio-vizuale. Ce metodă de a le spune direct spectatorilor: Treziţi-vă! Nu mai simţiţi nimic? Eu, unul, chiar că n-am simţit nimic, abia acasă am văzut că nu mai aveam nici ceasul, nici portofelul. Realism dus la extrem, ce să mai vorbim!

Poftim?

Nu... Nu ăla era tramvaiul în care trebuia să mă urc, tramvaiul cu spectacolul...?

Noi apariţii editoriale

- *Sera* de Brian Aldiss – Din seria „Pentru casă şi grădină" vă prezentăm un volum care vă învaţă cum să construiţi o seră, cum s-o întreţineţi şi ce plante să cultivaţi în ea. Recomandată grădinarilor.

- *Fundaţia* de Isaac Asimov – Lucrare destinată inginerilor constructori specializaţi în construcţiile civile, volumul tratează despre metodele prin care se pot construi şi consolida temelii pentru imobile. Conţine şi tabele despre caracteristicile diferitelor tipuri de beon folosite în construcţii. În aceeaşi serie urmează să apară şi lucrările Structura de rezistenţă, Zidurile, Plafoanele şi Acoperişul.

- *Soarele gol* de Isaac Asimov – Un vast studiu dedicat dispariţiei stratului de ozon şi efectelor nocive ale radiaţiilor solare asupra

biosferei. De citit în concediu, pe plajă.

- *Muzica sângelui* de Greg Bear – Volum care li se adresează medicilor specialişti în boli circulatorii, însoţit de un CD cu înregistrări făcute prin stetoscop.

- *Darwin's Radio* de Greg Bear – Pe baza unor dovezi istorice inedite, autorul demonstrează că cel dintâi care a pus la punct telegrafia fără fir nu a fost Marconi.

- *Omul demolat* de Alfred Bester – Cutremurător studiu social despre efectele acţiunilor de sistematizare urbană din Bucureştiul anilor '80 asupra indivizilor şi comunităţilor.

- *451 Fahrenheit* de Ray Bradbury – Amplul studiu al chimistului Ray Bradbury trece în revistă comportamentul unei largi game de substanţe şi materiale la temperatura care dă titlul lucrării.

- *Oile privesc în sus* de John Brunner – Psihologul John Brunner ne relatează în acest studiu experimentele sale inspirate de cercetările lui Pavlov, în care, în loc de câini, a utilizat oi, însă cu mult mai puţin succes.

- *Febra* de Serge Brussolo – În seria „Medicina pe înţelesul tuturor" vă prezentăm o lucrare despre creşterea temperaturii corpului uman în caz de boală, cauzele cele mai frecvente ale acestui fenomen, precum şi remedii recomandate de medici specialişti.

- *Speaker for the Dead* de Orson Scott Card – Întrucât toate persoanele decedate, fără excepţie, suferă de mari dificultăţi cu auzul, autorul acestei cărţi propune ca soluţie utilizarea unui difuzor de mare putere.

- *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll – Monografie dedicată impactului asupra faunei pe care l-a avut introducerea în India a armelor de foc de calibru mic, cu alice.

- *Sfârşitul copilăriei* de Arthur C. Clarke – Continuarea apocrifă a nemuritoarei opere literare Amintiri din copilărie de Ion Creangă.

- *Labirintul morţii* de Philip K. Dick – Lucrare ştiinţifică despre experimentele cu şoareci de laborator în condiţii extreme.

- *Carantina* de Greg Egan – Ghid practic privitor la măsurile care trebuie luate în caz de epidemie.

- *Burning* Chrome de William Gibson – Minuţios documentată, monografia cercetătorului William Gibson ne demonstrează în cifre şi fapte modul iresponsabil în care resurse rare şi preţioase precum minereul de crom sunt irosite fără noimă, ducând la degradarea

mediului şi deteriorarea condiţiilor de viaţă din ţările în curs de dezvoltare.

- *Străin în ţară străină* de Robert Heinlein – Un studiu sobru, convingător, asupra şocului cultural şi dificultăţilor lingvistice avute de Cristofor Columb când a constatat, în 1492, că, în ciuda intenţiilor sale, nu ajunsese chiar în China.

- *Dune* de Frank Herbert – Carte destinată măsuţei de cafea, volumul Dune este o minunată colecţie de fotografii color, format mare, realizate în excelente condiţii grafice. Fotograful Frank Herbert a petrecut mulţi ani în deşerturile lumii, surprinzând cu obiectivul frumuseţea şi poezia dunelor de nisip, iar această carte reprezintă mărturia dăruirii sale de artist.

- *Seniorii războiului* de Gerard Klein – O serie de schiţe biografice ale marilor conducători militari de ieri şi de azi, de la Alexandru Macedon la Norman Schwartzkopf.

- *Oraşul ascuns* de Ana-Maria Negrilă – Tratat de istorie referitor la metodele de camuflare a zonelor urbane în perioada celui de-Al Doilea Război Mondial.

- *Firul de praf din ochiul lui Dumnezeu* – de Larry Niven şi Jerry Pournelle – După ample studii ale manuscriselor de la Marea Moartă şi ale arhivelor Vaticanului, cei doi autori formulează o teorie inovatoare privind cauzele Potopului biblic.

- *An/Organic* de Florin Pâtea – Compendiu de chimie destinat candidaţilor la examenul de bacalaureat.

- *Poarta* de Frederick Pohl – Manual tehnic destinat celor ce doresc să practice diverse sporturi de performanţă ca portari.

- *Lords and Ladies* de Terry Pratchett – Un exhaustiv Who's Who al aristocraţiei din Marea Britanie.

- *Spre Ierusalim* de Liviu Radu – Ghid ilustrat pentru uzul turiştilor care doresc să viziteze Israelul.

- *Halta* de Clifford Simak – Lucrare destinată funcţionarilor de la căile ferate. În aceeaşi serie au mai apărut Gara şi Triajul.

- *Chimie sexuală* de Brian Stableford – Mai popular decât Kama Sutra, volumul oferă metode de intensificare a senzaţiilor din viaţa intimă cu ajutorul a diferite substanţe. Conţine planşe cu fotografii color.

- *Făuritorul de stele* de Olaf Stapledon – O fascinantă frescă a societăţii japoneze medievale. Dacă lucrări precum Shogun sau

Musashi prezintă această lume exotică din perspectiva castei samurailor şi a codului Bushido, autorul Olaf Stapledon ne surprinde cu un punct de vedere neobişnuit, descriind câteva evenimente epocale din istoria Japoniei aşa cum le percepe un umil meşteşugar, făuritor de stele pentru asasinii ninja.

- *Zodiac* de Neal Stephenson – Destinată amatorilor de astrologie, cartea lui Neal Stephenson prezintă semnele zodiacale, precum şi influenţa astrelor asupra destinului nostru.

- *Scriitorul a ieşit la vânătoare* de Jean Lorin Sterian – Thriller a cărui acţiune de o extremă violenţă urmăreşte drama unui autor adus la exasperare de critici.

- *Oceanul involuţiei* de Bruce Sterling – O privire nostalgică asupra supei primordiale şi a epocii coacervatelor, un lung şir de regrete în legătură cu apariţia organismelor pluricelulare, vertebratelor, mamiferelor şi inteligenţei, văzute aici ca o coborâre pe scara evoluţiei.

- *Luni începe sâmbătă* de Arkadi şi Boris Strugaţki – O carte care prezintă o teorie absolut revoluţionară referitoare la utilizarea eficientă şi productivă a timpului la birou. Lectură obligatorie pentru managerii din corporaţiile nemiloase.

- *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien – Lucrare biografică minuţios documentată, dedicată multiplului campion olimpic şi reputatului antrenor Dan Grecu.

- *Marilyn Monroe* pe o curbă închisă de Dănuţ Ungureanu – Amplă lucrare de critică ce analizează portretele lui Marilyn Monroe realizate de artistul pop Andy Warhol. Conţine planşe cu ilustraţii color.

- *Insula doctorului Moreau* de H.G. Wells – Pliant turistic ce oferă vacanţe exotice într-una din insulele Fiji, aflată acum în proprietate particulară. Condiţii deosebite. Reduceri de preţ pentru grupuri mai mari de zece persoane.

- *Supercablat* de Walter Jon Williams – Carte de specialitate destinată electricienilor.

- *Umbra torţionarului* de Gene Wolfe (ediţia a doua) – Lucrare destinată amuzamentului celor mici, cartea ne introduce în universul fascinant al umbrelor chinezeşti cu ajutorul a numeroase schiţe şi planşe. Prima ediţie a fost distribuită tinerilor pacienţi ai doctorului Mengele.

- *Domn al luminii* de Roger Zelazny – Roman ce se încadrează în categoria biografiei romanţate, Domn al luminii ne prezintă aspecte din viaţa inventatorului Thomas Alva Edison din perioada când a creat becul electric.

Fără mine

Bună ziua. Luaţi loc.

Luaţi loc!

Vasileasco, e valabil şi pentru tine! Stai jos o dată, să vadă şi-ăia din spatele tău ceva!

Borozan, lasă mâncarea, că pauza s-a terminat de mult!

Azi vom avea o lecţie de istorie deosebită. Nu pentru că e ultima, Popescule! Râzi ca mutu'... Maică-ta a văzut ce-ai făcut la teză? Da? Şi-ţi mai arde de râs?

Azi, spuneam, vom avea o lecţie de istorie despre catastrofele din secolul al douăzeci şi unulea. Săptămâna trecută am învăţat despre...

Despre ce?

Ganea, zi-le tu, fată, că ăştia dorm pe ei. N-am avut aşa momâi de elevi de când mă ştiu.

Aşa, despre distrugerea stratului de ozon, creşterea radiaţiilor ultraviolete la nivelul solului şi sporirea ratei mutaţiilor la macro- şi micro-organisme.

Mutaţii, Vasile, nu mutări. De mutat te muţi cu camionul de cărat mobilă, mutaţiile sunt genetice. Vai de capu' tău!

Ca urmare a creşterii ratei mutaţiilor au apărut numeroase boli noi, precum SIDA şi EBOLA la sfârşitul...

EBOLA, Paraschiv! EBOLA, nu „ie boala". E boala rea în capul tău ăl sec, aia e!

Borozane, ţi-am mai zis să laşi mâncarea! Dacă te mai văd o dată că mănânci pe furiş, te dau afară de nu te vezi!

Unde rămăsesem?

Aşa, SIDA şi EBOLA la sfârşitul secolului al douăzecilea, ca şi variante noi ale unor boli mai vechi, precum gripa, pneumonia şi tuberculoza.

Ca urmare, oamenii...

Brezeanu, ce faci, fată, acolo? Dă să văd! Păi bine, măi fetelor, nu vă e ruşine? Muncesc părinţii de se spetesc ca să vă ţină la şcoală, şi

voi, în loc să fiţi atente şi să luaţi notiţe, staţi şi jucaţi ics şi zero în timpul orei?

Ca urmare, oamenii s-au aflat în situaţia de a urmări neputincioşi diminuarea progresivă a eficienţei antibioticelor tradiţionale, precum penicilina şi tetraciclina, şi de a pierde treptat în bătălia contra agenţilor patogeni, pentru că mutaţiile acestora din urmă aveau loc mult mai rapid decât crearea unor noi antibiotice.

Popescule, ce faci acolo cu rigla aia? Ce crezi, măi, că e arcuş? Sau pânză de bomfaier? Las-o jos şi fii atent la lecţie, că te scutur de-o să-ţi meargă fulgii!

Unele dintre noile boli s-au dovedit extrem de virulente Chiar şi epidemiile de gripă, care pe parcursul secolului al douăzecilea erau considerate nu foarte periculoase, au ajuns în secolul al douăzeci şi unulea să facă numeroase victime.

Paraschiv! De ce ciupeşti fata? Stai potolit, să nu te ciupesc eu pe tine, c-o să-ţi plângi de milă!

Ca urmare a gradului sporit de pericol pe care îl prezentau aceste boli contagioase, foarte mulţi oameni au preferat să meargă în locuri publice mai rar sau aproape deloc. Iar răspândirea bolilor cu transmitere sexuală, în special SIDA, a dus la schimbarea treptată a stilului de viaţă în unele ţări şi la diminuarea drastică a natalităţii.

Ce te hlizeşti aşa, Vasile? N-ai învăţat la biologie despre bolile cu transmitere sexuală?

Borozan! Ieşi afară, nesimţitule! Ieşi! Să nu te văd! Da' ce crezi, că suntem la cantină? Să vii cu taică-tu la şcoală mâine dimineaţă!

Aşa se face că, spre sfârşitul secolului al douăzeci şi unulea, pe lume mai rămăseseră numai doi oameni. Raj Chandrasekar, un programator din India venit la Silicon Valley, şi Monica Gallagher, o clonă creată şi crescută din celule epiteliale de o bătrână cercetătoare de la MIT.

Aveau la dispoziţie extrem de multe informaţii despre toate popoarele care se perindaseră pe lume în ultimele cinci milenii, despre toate limbile Pământului în secolul al douăzeci şi unulea, despre culturi şi civilizaţii...

Gâlcă! Nu te mai scobi atâta în nas, c-o să-ţi dea sângele! Noi vorbim aicea de civilizaţii, dar părinţii ăia ai voştri nu vă cresc să fiţi civilizaţi!

Aveau multe informaţii despre oameni, dar oameni în carne şi

oase, din păcate, nu mai erau decât ei doi. Şi Raj Chandrasekar, când a luat legătura în ciberspaţiu cu Monica Gallagher şi a aflat că nu era un simulacru software, ci o persoană reală, s-a bucurat.

Nu te mai uita atâta pe geam, Vasileasco, să nu rămâi cu gâtul sucit!

Şi Chandrasekar i-a spus Monicăi Gallagher că era gata să traverseze America de Nord până la ea, ca ei doi să creeze împreună o nouă omenire.

Degeaba râzi, Paraschiv! A fost un lucru romantic, habar n-ai!

Şi Monica Gallagher i-a răspuns: „Dacă vrei să creezi o nouă omenire, succes! N-ai decât să încerci fără mine!"

Ce vă hliziţi aşa? Numai la prostii vă gândiţi!

Aşa încât Raj Chandrasekar a folosit toate informaţiile de antropologie, lingvistică, civilizaţie şi cultură care îi stăteau la dispoziţie şi ne-a creat pe noi, cetăţenii ciberspaţiului. Oameni în format digital, după chipul şi asemănarea celor în carne şi oase.

La revedere.

Nu vă îmbulziţi aşa la uşă! Nu mai alergaţi pe culoare!...

Of, Doamne! Uneori îmi doresc ca Raj Chandrasekar să nu fi reuşit atât de bine...

Să tragem spuza!

(O tentativă de a filtra literatura F&SF prin simţirea noastră românească)

Dunești În satul Căldăruşani, tânărul Paul Aterezei primeşte o vizită neanunţată de la maica stareţă Gherghina Elena Măhăianu. Stareţa are o cutie de jad din Chitai, cu ace de cusut.

Nu după mult timp, stolnicului Luca Aterezei îi vine poruncă de la voievod să se mute cu femeia sa Jenica, dimpreună cu feciorul Paul şi cu slugile sale, în comuna Duneşti, într-un ţinut nisipos unde localnicii, oameni ascunşi şi cu frica lui Dumnezeu, cresc viermi intestinali uriaşi numiţi tenii.

În acest timp, boier Vladimir Hărculeanu unelteşte cu voievodul Şoiman al IV-lea să-l piardă pe stolnic...

Stăpânul inelelor Tânărul Furdui Begină din comuna Hobiţa află de la solomonarul Gafencu cel Sur că ghiulul pe care-l are de la unchiul său, Bolbocea, a fost pierdut de boier Săraru din ţinutul Mărdărenilor hăt! pe vremea lui Pazvante. Curând, în Hobiţa vin Călăreţii Negri, nişte

ursari proaspăt eliberaţi de la ocnă, iar Furdui, prietenii săi Pipoacă Tucu şi Mărin Birbiduc şi servitorul Solomon Gămăgea sunt nevoiţi să fugă pentru a scăpa cu viaţă. Apoi află că ghiulul lui boier Săraru...

Fundaţia Inginerul agronom Horia Şeldan află că podgoria de la Trântoreni o să fie distrusă de secetă în următorii ani. În ciuda directorului podgoriei (cetăţean destul de obtuz), Horia Şeldan întemeiază o fundaţie pentru viticultură undeva, la marginea podgoriei. După mai mulţi ani în care previziunile lui Şeldan se adeveresc, în zonă vine un zootehnist încăpăţânat pe care cunoscuţii l-au poreclit Catârul...

Jocul lui Andrei Aproape de graniţa cu Ucraina, micul Andrei merge într-o tabără unde joacă paintball împreună cu alţi copii. Ulterior, învaţă să folosească aparate de emisie-recepţie şi detectoare de mişcare pentru a-şi conduce echipa împotriva adversarilor de joc. Ceea ce nu ştie este că, în realitate, echipele de grăniceri...

Coman Barbarul Un cetăţean din Simeria, cunoscut sub numele de Coman Simerianul, colindă în lung şi-n lat şi se ţine numai de scandaluri şi bătăi prin birturi şi bodegi într-un mod cât se poate de barbar, nedemn de societatea în care trăim. A apărut şi la ştirile de la ora cinci...

Mâna stângă a întunericului În creierii munţilor, într-o iarnă cumplită, turistul Gelu Anii şi localnicul Eugen merg cu sania în pădure după lemne. Pădurarul îi surprinde, ei fug şi se rătăcesc, după care...

Infanteria stelară Şi-ar fi dorit să ajungă general de cinci stele în comandamentul NATO, dar destinul i-a hărăzit altceva... Rică e un mercenar român care a luptat în Bosnia, în Kosovo, în Cecenia, în Etiopia, în Afganistan. Aceasta este povestea lui.

Emil din Mălineni Un metalist abrutizat de muzica formaţiei Napalm Death, Emil din Mălineni, devine schizofrenic şi îşi închipuie că ciomagul său sculptat, Strâmbătorul, îi vorbeşte. Cu părul platinat şi mintea rătăcită, metalistul se apucă de practici sataniste şi îşi spune Emil Necromantul...

Schimburi

A fost odată, şi nu cu atât de multă vreme în urmă cât am fi înclinaţi să credem, o perioadă în care oamenii erau suficient de obtuzi ca să-şi aplice unii altora o gândire liniară, mecanicistă. De două ori mai mult timp petrecut la locul de muncă egal de două ori mai multe

produse finite.

Firește, pentru intervale scurte, chiar așa era.

Numai că, oamenii nefiind precum mașinăriile societății industriale, nu puteau lucra paisprezece sau șaisprezece ore pe zi fără să obosească. De aici până la greșeli, accidente de muncă și mutilări (sau defectarea mașinăriilor, în cazurile fericite) nu era decât un pas.

După decenii întregi de proteste, demonstrații, greve și (uneori) revoluții în toată puterea cuvântului, s-a ajuns la ceea ce ar fi trebuit să pară de la bun început o soluție rațională și mai puțin costisitoare:

În loc să cheltuiască sume inutile cu procese, despăgubiri, pensii de boală și așa mai departe, patronatul avea mai mult de câștigat dacă organiza activitatea în trei schimburi a câte opt ore, iar producția industrială putea să aibă loc fără oprire.

Și lucrurile ar fi putut continua așa pe termen nedefinit, cel puțin în teorie.

În practică, firește, concurența nu a iertat pe nimeni. Țări unde mâna de lucru era mai ieftină au exportat produse cu preț mai mic pe piețe din țări cu mâna de lucru mai scumpă, iar muncitorii bine plătiți de ieri au devenit șomerii de astăzi. Mai mult, platforme industriale care, din cauza forței de muncă prea costisitoare, erau nerentabile într-o țară au fost adesea demontate, reasamblate într-o altă țară unde forța de muncă era mai ieftină și au devenit cât se poate de profitabile.

În țările „dezvoltate", activitatea profitabilă a început să fie aceea de cercetare-proiectare, iar producția industrială propriu-zisă a fost exportată în țări „în curs de dezvoltare". Desigur, fiecare lucrător care își pierdea postul și veniturile într-o țară „dezvoltată" însemna un consumator mai puțin pentru produsele importate, iar la nivelul a milioane (sau zeci de milioane) de oameni, genul acesta de schimbare se simte.

Nicio problemă! ne-au asigurat politicienii. Există programe de reconversie profesională.

Așa se face că, nu după mulți ani, descendenți ai lucrătorilor care odinioară se înghesuiseră în hale uriașe, prelucrând materiale, au ajuns să stea la rândul lor înghesuiți în hale uriașe (ceva mai curate) și să prelucreze informații. Și vechea problemă a timpului de lucru și a eficienței muncii a reapărut, neschimbată.

N-a trecut mult (oricum, mai puțin decât în epoca industrială) și epoca informațională ne-a adus aceeași soluție: lucrul în schimburi.

Aşa cum muncitorii din fabrici avuseseră trei schimburi a câte opt ore, lucrătorii de la birouri au ajuns să lucreze în două, apoi în trei schimburi pentru ca fluxul global al datelor şi tranzacţiilor să nu mai aibă întârzieri sau întreruperi.

Şi, ca un făcut, cu fiecare treaptă ierarhică trecută la sistemul de schimburi, povara orelor lungi, a oboselii acumulate, a erorilor şi pagubelor a urcat pe treapta următoare şi s-a încăpăţânat să nu dispară.

Echipele de lucrători din schimbul al doilea şi al treilea nu puteau să rămână nesupravegheate, aşa încât au ajuns destul de repede să lucreze în trei schimburi şi şefii de echipă (botezaţi pompos team leader chiar şi în ţările unde limba engleză nu este nativă). Şefii de secţie (care în clădirile cu birouri poartă numele de manager) au urmat curând aceeaşi cale. Volumul enorm de date şi numărul mare al deciziilor i-a silit şi pe directorii de departamente să lucreze în schimburi. Iar de aici şi până la directorii generali nu a mai fost decât un pas.

O dată cu creşterea volumului de tranzacţii, activităţile financiare şi fiscale au sporit şi ele. Curând, destule bănci au ajuns să lucreze non-stop, în câte trei schimburi, iar colectorii de impozite, inspectorii financiari şi agenţii fiscali au adoptat după o vreme aceeaşi soluţie.

Şi, cum nu trăim într-o lume ideală în care toată lumea respectă contractele şi plăteşte impozitele, numărul crescând de litigii a obligat firmele de avocatură, apoi procuratura şi tribunalele să lucreze în schimburi la rândul lor.

Cu societatea trăind atât de intens, în cele din urmă şi clasa politică s-a văzut nevoită să se adapteze noilor condiţii, iar deputaţii, senatorii, primarii, prefecţii, secretarii de stat şi miniştrii au ajuns să fie aleşi (sau numiţi, după caz) nu câte unul, ci câte trei, pentru rotaţie. Statele au ajuns să aibă, simultan, trei preşedinţi.

Firește, oamenii fiind oameni, nu piese de schimb, sistemul are unele neajunsuri. Pledoaria avocatului din tura de după-amiază poate nu e la fel de strălucită precum a celui din tura de zi, iar tratatul negociat de preşedintele din tura de noapte probabil ar fi fost ceva mai avantajos dacă l-ar fi negociat cel din tura de după-amiază.

Şi – cine ştie? — poate că nu e departe ziua în care soţii, soţiile, părinţii, copiii nu vor mai fi permanent unii în viaţa altora, ci în

schimburi de câte opt ore, iar fiica de zi va trebui iubită şi educată la fel cum o iubim şi o educăm pe cea de noapte, că doar părinţi suntem! (Chiar dacă în schimburi.)

V-aş mai povesti multe, dar trebuie să plec.

Mi s-a terminat tura.

Mi-a venit schimbul.

Dincolo de lege

— Tu eşti, sau aşteptăm pe altul?

— Nu ştiu pă cine-aşteptaţi, frate! Pă mine m-a prins în piaţă când îi ciordeam lu' unu' punga şi m-a bătut acilea-n cuie. Întrebaţi-l p-ăsta d-alături, poate-aveţi mai multă baftă...

Contacte

Sonda spaţială zbura de mii de ani. La lansare, fusese lăudată de către proiectanţi şi programatori ca fiind ultramodernă, produs al tehnicilor de vârf şi un număr de alte epitete pe care le putea asculta din nou, din înregistrări, ori de câte ori dorea.

Desigur, după atâtea mii de ani de zbor, conta mai puţin cât de modernă fusese atunci. Mai important era cât de fiabilă se dovedea acum. Îşi supraveghea senzorii cu neomenească minuţiozitate şi trimitea periodic seturi de nanozoare ca să cureţe, să întreţină sau, dacă era nevoie, să repare fiecare componentă.

Cât despre audierea discursurilor străvechi, nu simţea decât foarte rar nevoia. Cosmosul era neînchipuit de vast şi, acolo unde călătorea sonda spaţială, nu foarte luminos, dar cu siguranţă că nu era un loc tăcut.

Prin radiotelescopul său, sonda recepţiona nenumărate semnale radio, şoapta îndepărtată a miliarde de stele, iar inteligenţa artificială de la bord analiza semnalele, stoca date, apoi le trimitea sub formă de microunde către planeta sa de origine. Ştia că ajută la progresul ştiinţei (chiar dacă, după câteva decenii de la lansare, nu mai primise niciun fel de semnale de acasă) şi că, într-un fel, ducea la îndeplinire visul constructorilor de a zbura printre stele.

Sonda spaţială ştia că semnalele radio provenind din surse naturale, lăsând deoparte ceea ce transmiteau despre originile lor, erau un fel de zgomot, un nesfârşit ocean de paraziţi în care ea avea misiunea să caute semnale artificiale emise de fiinţe inteligente.

Căutarea aceasta se dovedise însă multă vreme a fi lipsită de succes. Numai că sonda spaţiţală era extrem de răbdătoare şi avea tot timpul de pe lume ca să asculte şi să caute.

Apoi, într-un târziu, recepţionă un semnal promiţător. O vreme, păstră tăcerea, înregistrând şi analizând semnalul acela. Apoi, îl retransmise în direcţia din care provenea. Când semnalul se diversifică, în loc să se repete, sonda începu eforturile sistematice de a-l decodifica.

Se dovedi un lucru anevoios. Poate că inteligenţa artificială de la bord era extrem de rapidă în gândire – cu mult mai rapidă decât ar fi putut constructorii ei spera să devină vreodată, spre exemplu. Dar distanţa de la care provenea semnalul artificial era imensă, iar dialogul (căci se înfiripă un soi de dialog) se desfăşura cu viteza unei curse de canotaj pe un lac de melasă.

Şi, în ciuda tuturor dificultăţilor, sonda spaţială reuşi în cele din urmă să decodifice şi să asimileze limbajul sursei. Judecând după aparenţe, după ce împlinise unul dintre visurile constructorilor săi – acela de a călători printre stele – acum era pe cale să îl împlinească şi pe cel de-al doilea – contactul cu o civilizaţie extraterestră.

Numai că, având în vedere traiectoria sursei acelor semnale şi estimând distanţa până la ea în funcţie de intervalul dintre emisii şi răspunsuri, sonda înţelese că semnalele acelea artificiale nu proveneau dintr-un sistem planetar, ci dintr-o zonă interstelară. Iar schimbul de mesaje îi confirmă în cele din urmă ipoteza: întâlnise nu o planetă locuită, ori o staţie spaţială sau un habitat, ci o altă sondă spaţială autonomă.

Era o sondă cu mult mai veche, care deja călătorise prin spaţiul cosmic timp de câteva sute de mii de ani tereştri. Întâlnise pe traseu şi sondele altor civilizaţii – puţine, foarte puţine – şi făcuseră schimb de semnale, de informaţii. Conform misiunii încredinţate, trimisese periodic emisii de unde radio cu informaţiile colectate către planeta de origine, însă nu primise niciodată vreun răspuns. Poate că civilizaţia care o construise evoluase mult dincolo de tehnologia primitivă a radioului în cele câteva sute de milenii care trecuseră de la lansare. Poate că îşi pierduseră interesul pentru datele pe care le transmitea sonda spaţială. Sau poate că unii dintre ei ascultau cu atenţie, generaţie după generaţie. Cine ştie?

Numai că, după atâta amar de vreme petrecut în bezna dintre

stele, sonda spaţială extraterestră ajunsese să creadă că numai lor, sondelor răzleţe, le mai păsa de călătorii interstelare şi de contactarea reprezentanţilor altor civilizaţii. Adică, în esenţă, de comunicarea radio cu alte sonde.

Înainte de a ieşi cu totul din raza de transmisie, sonda spaţială terestră recepţionă un ultim mesaj de la surata mai vârstnică, o şoaptă aproape de neauzit în zgomotul radio al cosmosului.

Îi ura succes şi drum bun în continuare.